Aluekehityshankkeen “behind the scenes” – tunnustuksia ja matkakuumetta

3.12.2020

Jotta voin säästää teidät hankejargonilta tässä tekstissä ja pääsette paremmin kärryille, kannattaa lukea verkkolehtijuttu ”Verkkokokouksia ja vertaisarviointia aluekehityshankkeessa”. Siinä avaan muun muassa rautalankaversiona Interreg Europe -hankkeiden toimintaidean ja pikaisesti siitä, miten korona on vaikuttanut kansainväliseen hanketoimintaan oman hankkeeni osalta. Ei vaikuttanut ollenkaan niin pahasti kuin tosi moneen muuhun alaan ja yrityksiin, vaan tilanne on varsin kevyt, ja olen siitä onnellinen. Joitain melko keskeisiä muutoksia omassa työnkuvassa on kuitenkin havaittavissa, joten avataan tässä niistä muutamaa vähän epävirallisemmin…

Kv-hankkeet sisältävät yleensä silmiä avaavia ulkomaan reissuja yllättäviinkin paikkoihin, erittäin tylsiä ikkunattomia kokoushuoneita hiekkarantojen sijaan, mutta kiinnostavia kohtaamisia hankepartnerien kanssa jopa paikallisten herkkujen äärellä (oi Ranska, I miss you!) ja pilvien ihailua lentokoneen ikkunasta samalla kun maapallo tuhoutuu.

No, kuten arvata saattaa, korona laittoi tämänkin uusiksi, ja siinähän on hyvät ja huonot puolensa. Tässä hankkeessa ehdittiin ennen pandemiaa käydä tutustumassa ruokaketjun digitalisaatioon viidellä partnerialueella seitsemästä. Kun parhaat käytännöt oli valittu, yhteistyö ja tarkempi tutustuminen siirtyi koronan myötä Teamsiin. No oikeasti, tämähän säästi paljon aikaa ja lentokilometrejä, ja oli sinänsä järkevää. Ja ei ihan yhtä kivaa, jos saa olla rehellinen. Lennokas ja temperamenttinen espanjankielinen keskustelu on jotenkin viihdyttävämpää kuultavaa tapasten äärellä kuin Teamsissa. Varsinkin, kun sisällön kyllä tietää, vaikkei kieltä ymmärrä: online-kokousten tekninen säätö on globaali vakio. Marraskuussa, kun vähäinen päivänvalo hupenee ennen pätkivän ”are you there” -palaverin loppua, tulee ikävä appelsiiniviljelmille, jossa reilu vuosi sitten haettiin helteessä varjoa puiden alta. Sen kasteluteknologia ei hienouksistaan huolimatta ehkä ollut suoraan sovellettavissa Suomen tarpeisiin, mutta koulutuksen puolelta saatiin uusia kontakteja ja ideoita. Myös opiskelijavaihto voisi järjestyä, kunhan tästä päästään. Kiinnostuneita, anyone?

Pakko myöntää, että kv-hakkeissa iso osa kokemusten ja osaamisen jakamiseen perustuvasta ideasta jää virtuaalisesti välittymättä. Eikä se varsinaisesti yllätä, sillä ihminen nyt tykkää tutustua kasvotusten, jolloin luottamus ja yhteisymmärrys parhaiten syntyy, ja näiden pohjalta rakentuisi verkostoja ja uusia ideoita. On myös huomattavasti konkreettisempaa päästä näkemään omin silmin erilaisia innovaatioita ja toimintamalleja. Vaikuttanee myös se, että vähemmän siellä vierailulla yrittää multitaskata sähköpostia ja muita hommia kuin kotisohvalla. Käsiteltävät asiat on silti tärkeitä, ja digitaalisetkin toimintatavat varmasti kehittyvät, nyt kun niihin on päästy ihan hyvin kiinni. Toivottavasti kehittyvät keskittymistä ja hyvinvointia tukevaan suuntaan…

Mutta ehkä se informaatiotulva jotenkin kuuluu tähän juttuun, löysin nimittäin viestin, jonka olin lähettänyt perhe-whatsappiin melkein päivälleen vuosi sitten toiselta hankereissulta:

”Terveisiä työreissusta. Olin tänään lounaalla överi-kreikkalaisessa ravintolassa, jossa söin turkkilaista jälkiruokaa (hunajapaneroitua juustoa). Vasemmalla puolellani puhuttiin espanjaa ja oikealla paikallisesti bulgariaa. Itse keskustelin Bulgarian maataloushallinnosta englanniksi. Varmuudeksi radiosta tuli italiankielistä musiikkia, mutta senkin olisi voinut kollega naapuripöydässä hoitaa laulaen (kuten eilen). Tauolla viestittelin Suomeen joulusuunnitelmista. Kaupunki on uskomattoman harmaa ja suomalaista marraskuutakin masentavampi. Vuoristo oli upea! Korvissa soi ja kotiin alkaa olla ikävä. Huh huh.”

Jos/kun joskus taas päästään matkustamaan, sovitaanko että hyödynnetään kansainvälistä yhteistyötä järkevästi, kommunikoidaan myös kasvokkain ja arvostetaan sitä, otetaan oppia toisiltamme, jaetaan kokemuksia, ideoidaan yhdessä ja annetaan vaikka niitä kiusallisia poskisuukkoja, jotka muilla kuuluu kulttuuriin ja meillä ei. (Ehkä koronan jälkeen personal space saa muuallakin arvostusta?)

Verkkotapaamiset ovat erottamaton osa arkea sekä opetuksessa että hanketoiminnassa, ja tulevat varmasti olemaan jatkossakin. Ja onhan se kätevää. Mutta kuusi tuntia Teamsia putkeen nyt vaan saa kaipaamaan paluuta aikaan ennen koronaa, vaikkei kaikki silloinkaan ollut täydellistä. Palatakseni myös siihen maapallon tuhoutumiseen, kestävyysnäkökulmastakin asioiden on pakko muuttua, ja korona auttoi sitä kummasti: pakko on tehokas motivaattori. Osaltaan kestävyyttä haetaan myös tässä hankkeessa, joten ihan hyvä tätä teemaa on edistää etänäkin ja paremmalla omatunnolla.

Tiedättekö sen meemin, jossa nainen katselee pyykkikoneen pyöreästä luukusta lentokoneen ikkunan sijaan? Vaikka kuinka yritän perustella itselleni muuta, se sopisi silti tähän.

Soila Huhtaluhta
projektipäällikkö, Regions4Food
SeAMK